

РЕШЕНИЕ

№

гр.София, 28.02.2008 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

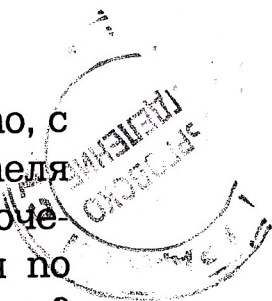
СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД, VI-ТО ТЪРГОВСКО ОТДЕЛЕНИЕ, 8
СЪСТАВ, В ПУБЛИЧНОТО ЗАСЕДАНИЕ НА петнадесети май ПРЕЗ 9ве
хиляди и седма ГОДИНА, В СЪСТАВ :

СЪДИЯ : ИВАЙЛО МЛАДЕНОВ ,
ПРИ СЕКРЕТАРЯ Лилия Енчева, РАЗГЛЕДА ДОКЛАДВАНОТО ОТ
съдията ГР.Д.№ 871 ПО ОПИСА ЗА 2005 Г., И ЗА ДА СЕ
ПРОИЗНЕСЕ, СЪДЪТ ВЗЕ ПРЕДВИД СЛЕДНОТО :

Р. Д. Т. едноличен търговец пог
фирмата „Р-Р Т.“ е предявила срещу „Об
банка“ АД, иск с правно основание чл.55, ал.1, прегл.
първо от ЗЗД, за сумата от 19 442.47 лв. В исковата молба се
твърди, че на 16.05.2000г. едноличният търговец е сключил с
„Обединена българска банка“ АД, клон „Фришъф Нансен“ дого
вор за банков кредит, в размер на 187 000лв, с краен срок за
изгължаване 16.05.2003г., според т.5, ал.1 от който, главни
цата по кредита се олихвява с годишен лихвен процент, равен
на основния лихвен процент за съответния период, не по
малък от 3 на сто, и надбавка от 8 пункта, като съгласно
т.6.1 от договора, при забава на кредитополучателя за изпла
щането на главницата, банката олихвява просрочените суми
с наказателна лихва, включваща договорената лихва по т.5,
ал.1 и наказателна надбавка в размер на 6 пункта. Подгържа
се също, че на 19.12.2001г. ищовият едноличен търговец е
сключил с „Обединена българска банка“ АД, клон „Шунка“ дого
вор за банков кредит № 30/2001 г. за сумата от 130 000 лв., със
срок за изгължаване 19.12.2006г., съгласно т.5, ал.1 от който,
гългът по заемната сметка при банката-заемодател се олих-

вява с основния лихвен процент, но не по-малко от 3 на сто, с надбавка от 10 пункта, а при забава на кредитополучателя при изплащането на главницата, банката олихвява просрочените суми с наказателна лихва, включваща гоговорения по реда на т.5, ал.1 лихвен процент и наказателна надбавка в размер на 6 пункта годишно до окончателното изплащане на сумата. Ищецът излага, че поради забавено плащане на повече от две поредни погасителни вноски, на основание т.19, ал.2 от гоговора за кредит, сключен на 16.05.2000г., съответно на основание чл.10, ал.1 от гоговора за кредит, сключен на 19.12.2001г., ответната банка е приела за предсрочно изискуеми вземанията по предоставените кредити, като с определение от 10.05.2003г. по ч.гр.г.№ 02582/2003г. на Софийския районен съд, 63 състав, ищцата Р. [REDACTED] Т. [REDACTED], действаща като Едноличен търговец „Р. [REDACTED] - Р. [REDACTED] Т. [REDACTED]“, е осъдена да заплати на „Обединена българска банка“ АД сумата 113 104.23лв, представляваща дължима към 21.03.2003г. просрочена главница по гоговора за кредит от 16.05.2000г. и сумата 130 000 лв., представляваща дължима към 21.03.2003г. просрочена главница по гоговора за кредит от 19.12.2001 г., ведно със законната лихва за двете от 24.03.2003г. до окончателното им изплащане, сумата от 5760.39лв.- просрочени лихви по гоговора за банков кредит от 16.05.2000г., за периода от 30.08.2002г. до 21.03.2003г. и сумата от 13 309.90лв.- просрочени лихви по гоговора за банков кредит от 19.12.2001г., за периода от 30.07.2002г. до 21.03.2003г. Сочи, че въз основа на издадения изпълнителен лист, по молба на ответника е образувано изп.г.№3240/ 2003г. на Съдия-изпълнител при Софийския районен съд, I отделение, 4 участък. Твърди се, че на 30.09.2004г. едноличният търговец «Р. [REDACTED] - Р. [REDACTED] Т. [REDACTED]» е прогал на „С. [REDACTED]“ ООД недвижим имот, върху който е била учредена гоговорна ипотека в полза на ответника, за обезпечение на отпуснатия кредит от 130 000 лева, с нотариален акт № 1 том V, рег.12993, ном.гело № 913 /2001г., с получените средства от който е погасил изцяло задължението си по двата кредита, на обща стойност 316 126.56лв., съгласно предоставената от „Обединена българска банка“ АД разпечатка на

клиентска позиция в резюме, с данни за размера на задължението по главници, лихви и съдебни разноски. Излага, че с писмо № 202-0515/11.11.2004г. ответната банка е отказала да залочи учредените в нейна полза договорни ипотечи с възражение, че по гр.д.№ 2294/2004г. на Районен съд гр.Монтана се е снабдила с изпълнителен лист против ищеца за следните суми: 7161.35 лв., съставляваща разлика между законова и дължимата договорна лихва по договор за банков кредит от 16.05.2000г., за периода от 24.03.2003г. до 11.10.2004 и за сумата от 12 261.12лв., представляваща разлика между присъдена законова и дължимата договорна лихва по договор за банков кредит от 19.12.2000г. за периода от 24.03.2003г. до 11.10.2004г., както и деловодни разноски- държавна такса в размер на 388.45 лв. и юрисконсултско възнаграждение от 1 836.54лв. Ищецът твърди, че при начална липса на основание е заплатил на банката сумата от 19 422.47 лева, с цел да предотврати заплащането на неустойка за несвоевременно заличаване на учредената в полза на банката ипотечка, уговорена с договора за покупко-продажба на ипотекирания имот. При горните обстоятелства, ищецът твърди, че кредитогателят няма право на договорни лихви след като е упражнил потестативното си право да иска предсрочно връщане на сумата по кредита, тъй като, упражняването на правото за предсрочна изискуемост от страна на банката с едностранно волеизявление винаги има за правна последица разваляне или прекратяване на договора за банков кредит, и съответно погасяване на породеното от него правоотношение. Навежда довод, че едностранното упражняване от страна на ответната банка на възникналото в нейна полза потестативно право на предсрочна изискуемост на вземанията по сключените договори за банков кредит, е довело до погасяване на породените от тях правоотношения, поради което след 24.03.2003г., когато е направила искане за издаване на изпълнителен лист срещу длъжника, поради предсрочната изискуемост на вземанията по двата договора за банков кредит, ответникът няма право да претендира договорни лихви. Недопустимо, според ищеца, е начисляването на разликата между претендираните

от банката договорни лихви и събраните законни лихви по вече погасените правоотношения, поради което счита, че изплатените от нея на 4.11.2004г. договорни лихви, ведно с направените от банката геловодни разноски, са гадени при начална липса на основание по смисъла на чл.55,ал.1, предл. първо от ЗЗД. Ищецът моли съда, да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати исковата сума, ведно със законната лихва от предявяването на иска, като му присъди направените по гелото разноски.

Ответникът „Обединена българска банка“АД оспорва предявения по гелото иск. Възразява, че не е правил изявление за разваляне на договорите, както и че поради характера им на такива на продължително изпълнение, *развалянето няма обратно действие*, доколкото противното би довело до извод за неоснователно обогатяване на кредитополучателя за сметка на банката, тъй като до развалянето на договора, той е ползвал безвъзмездно една парична сума, без да дължи лихви за това. Навежда доводи, че предсрочната изискуемост на вземанията, при неплащане на две поредни погасителни вноски по главница и лихви, уговорена в разг. VI, т.19, ал.2 от сключения на 16.05.2000г. договор и по разг. VIII, т.10 от сключения 19.12.2001г. договор, е различна от възможността за *разваляне, поради неизпълнение*, предвидена в т.19, ал.3 от сключения на 16.05.2000г. и в чл.10, ал.2 т.2 от сключения на 19.12.2001г. договор, Поддържа, че дори обявяването на сумите по кредитните договори за предсрочно изискуеми, имплицитно да съдържа волеизявление на банката за прекратяването им за в бъдеще, от това не следва, че кредиторът не може да претендира и заплащане на неустойка, каквато изрично е уговорена и по двата договора, тъй като, заплащането на неустойката, не зависи от съществуването или прекратяването на облигационната връзка между кредитора и неизправния длъжник. Според ответника, кредиторът има право на неустойка, независимо от това дали облигационната връзка между него и неизправния длъжник продължава да съществува и след възникването на основанието за заплащането ѝ (забава, неизпълнение и т.н.) или е прекратена, тъй като, възможността да се претендира такава не е обусловена

от предхождащо разваляне или прекратяване на договора на друго основание. По изложените възражения, ответникът моли съда, да постанови решение, с което да отхвърли предявения срещу него иск.

СЪДЪТ, КАТО ПРЕЦЕНИ СЪБРАНИТЕ ПО ДЕЛОТО ДОКАЗАТЕЛСТВА, СЪОБРАЗНО ЧЛ.188, ВЪВ ВРЪЗКА С ДОВОДИТЕ НА ИЩЕЦА И ВЪЗРАЖЕНИЯТА НА ОТВЕТНИКА, НАМИРА СЛЕДНОТО :

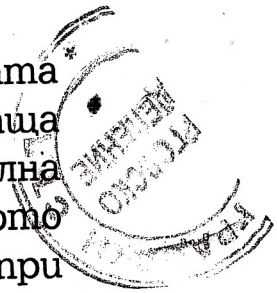
С договор за кредит, сключен на 16.05.2000г. „Обединена българска банка“ АД е предоставила в заем на ищцата Р [REDACTED] Т [REDACTED], действаща като едноличен търговец пог фирмата „Р [REDACTED] Т [REDACTED]“ сумата от 187 000 лв. за срок до 16.05.2003 г., срещу възнаградителна лихва, уговорена в клаузата на т.5(1) като годишен лихвен процент, равен на основния лихвен процент (не по-нисък от 3 %), действащ за съответния период с надбавка от 8 пункта, както и при други условия, уговорени със същия договор. Съгласно т.6, ал.1 от договора при забава на плащането на главницата от страна на кредитополучателя, банката олихвява просрочените суми с наказателна лихва (*неустойка*), включваща уговорения по реда на т.5(1) лихвен процент и наказателна надбавка, в размер на 6 пункта, а според ал.3 на т.6, при забава на плащането на лихвите, длъжникът дължи на банката неустойка за всеки просрочен ден, в размер на 0.05 % на ден (18 % годишно) върху неплатените лихви. Съгласно раздел VI, т.19, ал.2 от договора, в случай на неизпълнение от страна на кредитополучателя на някое от задълженията му по него, банката може да *направи предсрочно изискуем целия отпуснат кредит*, при неплащане на две поредни погасителни вноски по главница и лихви, а според ал.3 с.точка-га развали едностранно без предизвестие договора за банков кредит.

С договор за банков кредит, сключен на 19.12.2001г., „Обединена българска банка“ АД е предоставила в заем на ищцата сумата от 130 000 лева, за срок до 19.12.2006г., при възнаградителна лихва, в размер на основния лихвен процент, но не по-малко от 3%, увеличен с надбавка от 10 пункта (чл.5, ал.1 от

договора), като при забава на плащане на главницата, банката олихвява просрочените суми с наказателна лихва, включваща уговорения по реда на чл.5, ал.1 лихвен процент и наказателна надбавка, в размер на 6 пункта годишно до окончателното изплащане на просрочената сума (чл.5, ал.2 от договора), а при забавено плащане на лихвите кредитополучателят дължи на банката неустойка, в размер на 0.05 % за всеки просрочен ден (ал.3, чл.5). Според чл.10, ал.1 от договора, ползваният кредит, заедно с лихвите и разноските, може да бъде обявен от банката за предсрочно изискуем, когато кредитополучателят допусне просрочие на вноска по кредита и/или начислените лихви, по всеки един от договорените падежи по чл.5 и чл.6 от договора, а съгласно ал.2 на чл.10, банката може по свой избор да прекрати едностранно без предизвестие договора.

С определение от 10.05.2003г., по гр.г.№ 02582/2003г., Софийският районен съд, 63 с-в е осъдил ищцата Р. [REDACTED] Т. [REDACTED], действаща като ЕТ " [REDACTED] - Р. [REDACTED] Т. [REDACTED] " - гр. София, бул. "В. [REDACTED] Л. [REDACTED] " № [REDACTED], ем. [REDACTED] рег. по ф.г.№ 1 [REDACTED] /9 [REDACTED] г. на СГС, да заплати на „Обединена българска банка“ АД - гр. София, ул. „Св.София“ № 5, рег. по ф. г.№ 31848/92 г. на СГС, на основание чл.237, б.в“ ГПК Вр. чл.42, ал.1 ЗБ сумата 113 104.23 лв.- дължима към 21.03.2003 г. просрочена главница по договор за банков кредит в лева от 16.05.2000 г. и сумата 130 000 лв.- дължима към 21.03.2003 г. просрочена главница по договор за банков кредит в лева от 19.12.2001 г., ведно със законната лихва върху двете от 24.03.2003 г. до окончателното им изплащане, сумата 5 760.39 лв.- просрочени лихви по посочения първи договор за кредит от 16.05.2000г. за периода 30.08.2002 г.-21.03.2003г. и сумата 13 309.90 лв.- просрочени лихви по посочения втори договор за кредит от 19.12.2001 г. за периода 30.07.2002 г.- 21.03.2003г., както и на основание чл.64, ал.1 ГПК-сумата 5 243.49 лв., представляваща направени по делото разноски за гържавна такса и на основание чл.64, ал.5 ГПК Вр. чл.7, ал.5, Вр. ал.2 от Наредба № 1/99 г. на ВАС сумата 2 791.75 лв.-юрисконсултско възнаграждение. Въз основа на определението, на 14.05.2003 г. съдът е издал изпълнителен лист за събиране на сумите по него.

В заверени по реда на чл.101 ГПК фотокопия, са предста-

Вени определение от 12.12.2006г. на Окръжен съд-гр.Монтана, с което е обезсилено определение на Районен съд-гр.Монтана от 14 октомври 2004г. по ч.гр.г.№ 2294/2004г, с което е издаден изпълнителен лист на основание чл.237, б."В" от ГПК и е прекратено като неопустимо производството по делото, а молбата на „ОББ“ АД-гр.София за изгаване на изпълнителен лист е изпратена по компетентност на Софийския районен съд, както и определение №71/9.03.2007г. , с което ВКС е обезсилил определението на ОС-Монтана от 12.12.2006г. по в.ч.гр.г.№ 437/2006 г. и е прекратил производството по частната въззивна жалба. По делото не е представено определението на Районния съд-гр.Монтана от 14.10.2004г. по ч.гр.г. № 2294/ 2004г., което не позволява да се прецени за събиране на кои вземания по двата кредитни договора е издаден изпълнителен лист с него.

Съгласно заключението от 23.03.2006г. на назначената по делото съдебно-счетоводна експертиза, извършена от вещото лице Христева, задълженията на ищеца ЕТ“С-Р [REDACTED] [REDACTED]“ към „ОББ“ АД по издадения изпълнителен лист по ч.гр.г.№ 02582/2003 г. на СРС, 63 състав са изплатени изцяло преди плащането на сумата, която е в размер на 19 334,67 лв., а не 19 422,47 лв. Сумата на присъдените съдебни разноски по изпълнителен лист- 5 243,49 лв. разноски по делото + 2 791,75 лв. - юрисконсултско възнаграждение е 8 035,24 лв. Изплатеният от ищеца размер е 7 327,52 лв., или със 707,72 лв. по-малко. Задълженията на ищеца ЕТ“С-Р [REDACTED] [REDACTED]“ към „ОББ“ АД по изпълнително дело № 3240/2003 г. на съдия – изпълнител при СРС, I отг., 4 у-к са изплатени изцяло преди плащането на сумата, която е 19 334,67 лв., а не 19 422,47 лв. Според заключението, задълженията на ищеца ЕТ“С-Р [REDACTED] [REDACTED]“ към „ОББ“ АД, така, както са посочени в „Клиентска позиция в резюме“, с данни за авоарите и задълженията по сметки са изплатени изцяло преди допълнителното плащане на сумата от 19 334,67 лв., а не 19 422,47 лв. Сумата на присъдените съдебни разноски по изпълнителен лист - 5 243,49 лв. разноски по делото + 2 791,75 лв. - юрисконсултско възнаграждение = 8 035,24 лв. не съответства на счетоводената

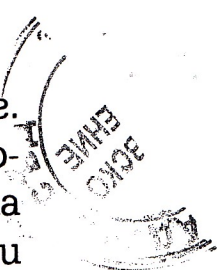
по сметка 4450 „Присъдени и признати вземания“ от банката
сума в размер на 7 327,52 лв. или е със 707,72 лв. по-малка. В
приложената „Клиентска позиция в резюме“, с данни за
авоарите и задълженията по сметки на клиента ЕТ“Р■■■■-Р■■■■-
■■■■ Т■■■■■■■■■■“ задълженията на ищеца са изчислени правилно,
вкл. законните лихви върху присъдените главници за периода
24.03.2003 г., датата на подаване на исковата молба до 30.09.
2004 г., датата на погасяване на задължението. Законните
лихви са изчислени съобразно изискванията на чл. 86, ал.2 от
ЗЗД и ПМС № 72/94 г. - ОЛП +10 пункта. Според експерта,
причините, обусловили разликата в размера на задължението
на ищеца, между „Клиентска позиция в резюме“, с данни за
авоарите и задълженията по сметки на клиента ЕТ“Р■■■■-
Р■■■■а Т■■■■■■■■■■“ и извлечение от сметки, приложено по гр.г.
№ 2294/2004 г. на РС-гр.Монтана е претенцията на „ОББ“ АД,
че в издадения на 14.05.2003 г. изпълнителен лист от СРС, 63-
ти състав върху главниците е присъдена законна лихва,
считано от 24.03.2003 г., датата на подаване на молбата до
окончателното погасяване на задълженията. Според молбата
на „ОББ“ АД от 12.10.2004г. до Районен съд-гр.Монтана за изда-
ване на изпълнителен лист, главниците по кредитите следва
да се олихвяват не със законна лихва, а с уговорената договор-
на такава (по банков кредит от 16.05.2000 г. е в размер на ОЛП
+ 14, а по договор за банков кредит от 19.12.2001 г. е в размер
на ОЛП + 16) Съгласно заключението, Районният съд гр.Мон-
тана е издал изпълнителен лист, с който е осъдил ЕТ“Р■■■■
Р■■■■а Т■■■■■■■■■■“ да заплати на „ОББ“ АД чрез „ОББ“ АД- гр.Мон-
тана, сумата 7161,23лв., представляваща разликата между
присъдената законова лихва и дължимата договорена лихва по
Договор за банков кредит от 16.05.2000 г., сумата от 12 261,12
лв. - разликата между присъдена законова лихва и дължима
договорна лихва по Договор за банков кредит от 19.12.2001 г.
за периода от 24.03.2003 г. до 11.10.2004 г., като общия размер
на разликата между законната и уговорената лихва възлиза
на 19 422,47 лв.

Според допълнителното заключение на съдебно-счетоводната експертиза, счетоводно водените вземания на „ОББ“

АД срещу ЕТ"Р-Р-Т" към 1.11.2004 г. са в размер на 340 215,93 лв., в т.ч. присъдена главница 243 104,23 лв., присъдени лихви 19 070,29 лв., законови лихви 68 463,72 лв., присъдени разноски 9 577,51 лв. Вземанията на «ОББ» АД от ЕТ"Р-Р-Т", които към 12.11.2004 г. са в размер на 340 366,23 лв. са погасени на 2.11.2004 г. със сумата от 321 031,56 лв., постъпила по банков път и на 12.11.2004 г. със сумата от 19 334,67 лв., чрез вноска на каса в „ОББ“ АД от ЕТ"Р-Р-Т". Според заключението, от представената като доказателство по делото съдебно-счетоводна експертиза от 7.10.2004 г. извършена от вещо лице Евтимов, по изпълнително дело № 3240/2003 г. на I-во отделение, 4-ти участък на съдия-изпълнител при Софийски районен съд, е видно, че към 30.09.2004 г. и 4.10.2004 г. - датите, на които постъпват сумите от ЕТ"Р-Р-Т" и „С-АД“, съответно 202 126,56 лв. и 114 000,00 лв., по сметка на Съдия изпълнител за взыскателя „ОББ“ АД, кредиторите по цитираното изпълнително дело са трима: „ОББ“ АД, Мария Торова Николова - Симова и Агенция за гържавни вземания за публични вземания, установени от СУ"СО". В експертизата на вещото лице Евтимов се посочва, че към изп.дело № 3240/03 г. е присъединено изп.дело 4519/04 г., както и вземането на Агенцията за гържавни вземания. Съгласно заключението, според представената като доказателство по делото съдебно-счетоводна експертиза на вещо лице Евтимов, общата сума на непогасените задължения по главниците на тримата взыскатели към 4.10.2004 г. е 17 427,97 лв., като след начисляване на лихва върху остатъка от дълга по трите вземания за периода от 4.10.2004 г. до 7.10.2004 г. - датата на изготвяне на заключението, общият дълг е 17 492,50 лв., в т.ч. към "ОББ" АД - 16 856,80 лв., към Мария Торова Николова - Симова - 103,98 лв., към АДВ- 491,72 лв. Сумата от 316 126,56 лв. постъпва по сметка на съдия-изпълнителя на 30.09.2004 г. - 206 126,56 лв. и на 04.10.2004 г. - 114 000,00 лв.

Съдът намира, че от горните доказателства, произтичат следните правни изводи :

В клаузите на т.6, ал.1 от сключения на 16.05.2000г. кредитен договор, съответно на т.5, ал.2 от договора, сключен на 19.12.2001г., страните са уговорили, че при забава на плащането на главницата, кредитополучателят дължи уговорената с двата договора възнаградителна лихва- (ОЛП, но не по-малко от 3% + 8 пункта по договора от 16.05.2000г. и ОЛП, но не по-малко от 3% + 10 пункта по договора от 19.12.2001г.), заедно с неустойка (наказателна надбавка) от 6 пункта годишно до окончателното изплащане на просрочената сума. Същевременно, съгласно клаузата на т.19, ал.2 от сключения на 16.05.2000г. договор, при неплащане от страна на заемателя на две поредни погасителни вноски по главницата и лихвите, заемателят може да направи целия ползван кредит **предсрочно изискуем** - същите последици страните са уговорили в клаузата на чл.10, ал.1, т.1 от сключения на 19.12.2001г. кредитен договор, при допуснато от заемателя просрочие на вноската по кредита и/или начислените лихви за всеки един от договорените падежи по погасителния план, уговорен в чл.5 и чл.6 от договора. Безспорно е между страните по делото, а това се установява и от събраните доказателства и заключението на съдебно-счетоводната експертиза, че ищецът е заплатил на ответната банка исковата сума от 19 422.47 лв., представляваща разлика между законната лихва и уговорената такава, съответно в размер на 7 161.23 лв. по договора от 16.05.2000г. и в размер на 12 261.12 лв. по договора кредит от 19.12.2001г. Безспорна е също така неизправността на ищцата като заемател по двата договора, обусловила настъпването на предсрочната изискуемост на вземанията на банката-заемател по тях. При горните данни, съществуването на спора по делото се съсредоточава върху въпроса, дали предсрочната изискуемост на вземанията по двата кредитни договора има за последица тяхното разваляне с обратна сила (*ex tunc*), а оттам и заличаването на създадената с тях облигационна връзка, включително и по отношение на уговорените санкции за неизпълнението им. На този въпрос следва да бъде даден отрицателен отговор. Предсрочната изискуемост на вземанията по договора за заем не представлява разваляне на договора, а потестативно

право на заемодателя, да иска връщане на заемната сума преди изтичане на уговорения срок, т.е., едностранно да предизвика промяна в създаденото с кредитния договор облигационно отношение, в частта до сега могащата срок. Срокът по договора за заем е уговорен в полза на длъжника. В този смисъл и чл.70 ал.1 ЗЗД, според който срокът се смята уговорен в полза на длъжника, ако не следва друго от волята на страните, или от естеството на задължението. С настъпването на уговореното отрицателно потестативно условие (обусловено от волята на заемателя) - неплащането на две последователни ануитетни вноски по договора от 16.05.2000г., съответно, неплащането на която и да е от вноските по погасителния план, по договора от 19.12.2001г., кредитополучателят губи привилегията на срока и вземането на заемодателя за връщане на дадената в заем сума става предсрочно изискуемо, т.е. възникналите от договорите за заем правоотношения не се заличават с обратна сила, а по силата на уговореното потестативно условие се намалява срокът на ползване на предоставените в заем суми. Именно поради това, за периода от настъпване на предсрочната изискуемост, до изпълнението на задължението за връщането им, заемателят дължи уговорената с договорите мораторна неустойка върху предсрочно изискуемите неиздължени суми (относно възможността за уговаряне на мораторна неустойка за неизпълнение на парични задължения вж. реш.№ 958/7.12.2004 г. по т.г.№ 5/2004 г., ВКС, ТК, II т.о.) Т.нар. "наказателна лихва", представляваща по съществото си неустойка, по смисъла на чл.92, ал.1 ЗЗД, чийто размер се формира от този на уговорената възнаградителна лихва увеличен с шест, съответно с десет пункта, обезщетява мораторните вреди от забавеното изпълнение на станалото предсрочно изискуемо задължение за връщане на заемните суми (доколкото при паричните задължения, с оглед чл.81, ал.2 ЗЗД, компенсаторно обезщетение не може да се търси) - тя е уговорена именно с оглед настъпване факта на неизпълнението и се дължи до реалното погасяване чрез изпълнение на задължението за връщане на заемните по двата

договора суми и съответно е начислена до тази дата.

Ето защо, процесните суми в общ размер от 19 422.47 лв. не са заплатени от ищцата при първоначална липса на основание, по смисъла на първата хипотеза на чл.55, ал.1 от ЗЗД-основанието за тяхното заплащане е уговорената с двата договора мораторна неустойка.

По изложените съображения, прегявеният по делото иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

ВОДЕН ОТ ИЗЛОЖЕНИТЕ МОТИВИ, СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД, 8 СЪСТАВ НА VI-ТО ТЪРГОВСКО ОТДЕЛЕНИЕ,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ прегявения от Р. Д. Т. с ЕГН - едноличен търговец пог фирмата "Р-Р-ца Т.", рег. с реш. на СГС-ФО, пост. по ф.г.№ /1994г., със седалище и адрес на управление в гр.София, бул. "В." №, ет. срещу "Обединена българска банка" АД, рег. с реш. на СГС-ФО, пост. по ф.г.№ 31848/1992 г., със седалище и адрес на управление в гр.София, ул. "Света София" № 5, иск с правно основание чл.55, ал.1, предл.първо от ЗЗД, за сумата от 19 422.47 лв.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Софийския апелативен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ :

ВЯРНО С ОРИГИНАЛА
ДЕЛОВОДИТЕЛ:.....

6.02.2008
СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД
ТЪРГОВСКО ОТДЕЛЕНИЕ
18.03.08

ТЪРГОВСКО ОТДЕЛЕНИЕ